

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 7-A DUPĂ RUSALII
(a Sfinților Părinți de la Sinodul
al IV-lea Ecumenic)

(Vindecarea a doi orbi
și a unui mut din Capernaum)

SF. MC. CHIRIC ȘI IULITA;
SF. VLADIMIR,
LUMINĂTORUL RUSIEI

**DUPĂ CREDINȚA VOASTRĂ,
FIE VOUĂ!**

„Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră, fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe. Iar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela.” (Mt. 9, 29-31)

Incă o minune săvârșită de Domnul nostru Iisus Hristos, minune care pune în evidență importanța credinței în viața credinciosului. Doi orbi și un mut care grăia anevoie nu putea vindeca decât Dumnezeu, care este stăpânul vieții. Această minune pune în evidență, pe de o parte, puterea tămăduitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, pe de altă parte datorită noastră de a crede cu desăvârșire în Dumnezeu, de la care vine toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit.

Scriptura abundă de exemple de oameni credincioși, începând de la Avraam și până la dumnezeiescul Pavel, cel care dă cea mai frumoasă definiție a credinței: „Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea celor nevăzute.” (Evrei 11, 1) Câte acte au săvârșit oamenii din credință, câte daruri a revărsat Dumnezeu peste oameni pentru credința lor!

În vremurile în care trăim este important să păstrăm cu sfințenie credința în Dumnezeu și să arătăm prin fapte roadele acesteia, căci o credință fără fapte este moartă. Poporul nostru a fost și este un popor credincios. Pe unde mergi, vei vedea urmele credinței acestui popor, opere de artă de o valoare inestimabilă, scrieri nemuritoare și lupta necontenită pentru păstrarea adevărului. Toate acestea sunt mărturiile ale unei credințe lucrătoare.

Dumnezeu așteaptă de la noi credință și, ca și apostolii, să ne rugăm zicând: „Doamne, dă-ne mai multă credință!” ❖
Părintele Dinu Pompiliu

❖ De ce în timp ce ei strigau și cereau vindecare, Hristos le-o întârzie, întrebându-i de credința lor? Pentru că și aici, Iisus ne învață să ne-mpotrivim din toată firea slavei care vine din mulțime. În apropiere se afla o casă. I-a luat cu El în acea casă ca să-i vindece departe de ochii celorlalți. Apoi le-a poruncit să nu spună nimănui.

❖ Această poruncă a tăcerii nu este deloc o sarcină ușoară pe care Hristos o dă din nou căpeteniilor iudeilor. Ochii acestor doi bărbați fuseseră distruși. Apoi au primit credința doar prin cele auzite. Și acum puteau vedea și ei înșiși minunea. Însă, cu toate că acum primiseră vederea pentru a observa ce se întâmplă, li s-a poruncit să nu spună nimic. Poți auzi râvna în strigătele lor, în simpla lor cerere de a se milostivi spre ei și în rugăciunile lor. Și I-au numit Fiul lui David pentru că acest nume era cel mai cinstit dintre toate și era numele prin care proorocii chemau pe cei pe care voiau să-i laude cel mai mult și să-i preacinstească.

❖ Orbii nu au ascultat de porunca Sa, ci au devenit imediat propovăduitori și binevestitori. Deși li s-a spus să tacă în privința a ceea ce s-a săvârșit, ei au spus mai departe. Să ne amintim că într-un alt loc, altcuiva i-a spus: Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu (Lc. 8, 39; cf. Mc. 5, 19). Acest lucru nu este în opoziție față de ceea ce El spune aici, ci completează învățătura pentru că ne învață să nu spunem nimic despre noi. De fapt, ne învață chiar și să oprim și să nu îi lăsăm pe cei care vor să ne laude să facă aceasta. Dar ne învață și că, dacă este adusă slavă lui Dumnezeu, nu numai că nu trebuie să oprim aceasta, ci chiar trebuie să poruncim ca acest lucru să fie săvârșit (această poruncă de a nu lăsa pe nimeni să știe despre vindecarea orbului ne oferă o pildă de smerenie, dar nu ne împiedică să slăvim pe Dumnezeu când lucrează pentru noi). ❖

Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilii la Evanghelia după Matei (doxologia.ro)

SFÂNTUL ȘI SLĂVITUL PROROC ILIE TESVITEANUL, APĂRĂTORUL CREDINȚEI

Fiul unui preot al Legii Vechi, din cetatea Tesve, de dincolo de Iordan, Sfântul Ilie a fost ales de către Dumnezeu să îi fie slujitor, conform unei vedenii pe care ar fi avut-o tatăl lui. Trăind cu 800 de ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe timpul împăratului Ahab, sfântul a ajuns să îi procească regelui faptul că poporul va fi lovit de secetă, din cauză că slujea zeului Baal. Vreme de trei ani și jumătate, așadar, cerurile au fost închise.

Sfântul Ilie s-a născut în Țara Galaadului, în cetatea Tesvi, de aceea s-a numit și „Tesviteanul”. Era din seminția lui Aaron. Tatăl său, pe nume Sovac, a văzut la nașterea fiului său niște oameni îmbrăcați în haine albe care îl înconjurau cu flăcări de foc pe Ilie și îi dădeau să mănânce o flacăra. Aceasta văzând-o tatăl său și spăimântându-se, s-a dus la Ierusalim și a spus preoților vedenia sa. Un preot i-a spus: „Omule, nu te teme de vedenia aceea pentru pruncul tău, ci să știi că el va fi locaș al luminii darului lui Dumnezeu și cuvântul lui va fi ca focul de puternic și de lucrător. Râvna lui către Domnul și viața lui va fi bineplăcută lui Dumnezeu și va judeca pe Israel cu sabie și cu foc”.

Ceea ce s-a și întâmplat în vremea regelui Ahab, care domnea peste Regatul de Nord, căci soția lui Ahab, regina Izabela, care era fata lui Ieteval, împăratul Sidonului a adus cu ea în Israel închinarea la idoli. Sfântul Ilie văzând această fărădelege a început o aprigă și directă luptă cu regele Ahab și regina Izabela pentru apărarea dreptei credințe a poporului, care din păcate alunecase cu multă ușuriță în păgânism și idolatrie. Dorind întoarcerea poporului la Dumnezeu, Sfântul Ilie se roagă să vină o secetă cumplită pentru ca toți să-și cunoască greșeala și să se pocăiască. Rugăciunea Sfântului este ascultată, iar Regele Ahab, mâniindu-se, îl alungă pe proroc.

Sfântul Ilie fuge și se ascunde în valea pârâului Kerrith din fața Iordanului. Locuiește într-o peșteră și - în chip minunat - corbii îi aduc de mâncare. Seta și-o potolește cu apă din pârâu. Iar când și acest pârâu seacă, Dumnezeu îi poruncește să meargă în Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă care îl va

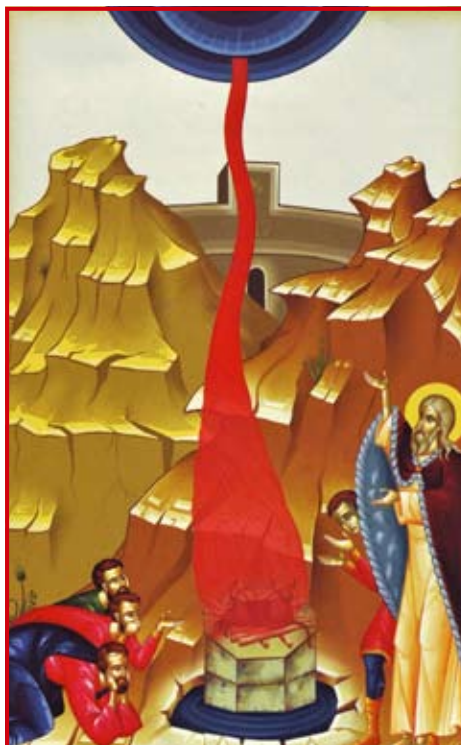
hrăni. Sfântul o găsește pe aceasta la poarta orașului, adunând vreascuri. Atât de săracă era această femeie, încât nu mai avea decât o mână de făină și puțin ulei. Prorocul îi cere ca din acestea să-i facă o turtă și să i-o dea lui să o mănânce. Nedumerită de această cerere, pentru că făina și uleiul erau ultimele provizii ale ei și ale fiului său, prorocul îi făgăduiește că dacă va face așa cum i-a cerut, din cămara ei făina și uleiul nu se va termina până la venirea ploii. Având de la Dumnezeu darul facerii de minuni, după măsura credinței sale, a înmulțit cu îndestulare făina și untdelemnul în casa văduvei și astfel a fost hrănit de dânsa până ce a trecut vremea de foamete. Murind însă fiul văduvei, cu rugăciunea sa Sfântul Ilie îl învie, suflând de trei ori asupra copilului.

Toate roadele pământului pieriseră, iar oamenii și animalele erau în pericol de moarte. Dumnezeu s-a milostivit de popor și i-a poruncit lui Ilie să meargă la Ahab și să-i arate că toate aceste

ne cazuri s-au întâmplat din voia Sa. Pentru a-i dovedi regelui că Dumnezeu cel adevărat este numai Cel propovăduit de el, Sfântul Ilie i-a cerut să-i adune pe Muntele Carmel pe toți prorocii lui Baal. Și au făcut un altar la care s-au rugat trei zile idolului Baal slujitorii păgâni, dar fără folos. După trei zile, Sfântul Ilie a zidit un jertfelnic din 12 pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, a așezat un vițel pe altar și, rugându-se, Dumnezeu a trimis foc din cer și a mistuit toată jertfa. Văzând minunea, poporul s-a întors la Dumnezeu, iar slujitorii lui Baal au fost uciși. Iar la rugăciunea Sfântului Ilie, Dumnezeu a dat ploaie mare, întreg pământul îndestulându-se.

Apoi, ocrotit și hrănit de un înger, Sfântul Ilie a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele Horeb. Acolo a locuit într-o peșteră, vorbind mai întâi cu îngerul, după aceea cu Însuși Domnul Dumnezeu, Care i S-a arătat în vânt subțire, suflând cu liniște prin văzduh luminos. Iar când Domnul se apropia de dânsul, mergeau înainte semnele cele înfricoșate ale venirii Lui. La început era un vifor mare, care răsturna dealurile și sfărâma pietrele; după aceea venea foc, dar nu în foc era Domnul, iar după foc un glas de lumină subțire și acolo era Domnul.

Când Sfântul Ilie a simțit că nu mai are mult de trăit, și-a ales ca urmaș al său pe Elisei. Pe când cei doi mergeau pe drum și vorbeau, deodată a apărut o căruță de foc cu cai de foc, care, despărțindu-i unul de celălalt, l-a luat pe Sfântul Ilie la cer cu trupul. Despre el Evangheliile ne spun că a apărut alături de Moise pe Tabor la Schimbarea la Față, iar Apocalipsa ne arată că Ilie și Enoh vor fi martorii care vor precede sfârșitul lumii, îndemnând lumea la pocăință. Sfântul Proroc Ilie este ocrotitorul aviatorilor, iar 20 iulie este și Ziua Aviației Române și a Forțelor Aeriene. ❖

Sfântul Mucenic Emilian a fost fiul lui Sabbatianus din orașul Durostorum, Silistra de astăzi, și a primit cununa muceniei în 18 iulie 362.

În timpul împăratului Iulian Apostatul (361-363) s-a pornit o prigoană mare împotriva creștinilor în întreg Imperiul Roman. În luna iulie a anului

***Pelerinaj
„Lumină duhovnicească
și de cultură”
28 – 30 iulie 2018***

Așa cum vă anunțăm în numărul trecut, Agenția de pelerinaje a Patriarhiei Române „Basilica Travel” și Parohia Șerban Vodă organizează un nou pelerinaj, de această dată de 3 zile, la mănăstiri din județul Neamț și din Bucovina. Agapia, Văratec, Secu, Sihăstria, Neamț, Slatina, Voroneț, Sucevița, Putna, Sihăstria Putnei, Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, Bistrița și Pângărași sunt mănăstirile la care se va ajunge, unde ne putem închina la sfinte moaște, la icoane făcătoare de minuni și afla despre călugări cu har ce au viețuit în aceste locuri. Tarif – 495 lei

Relații și înscrieri la dna. Magdalena Pencea – tel. 0724 277 905 ❖

PRIVEGHERE DE TOATĂ NOAPTEA
Vineri 27 iulie, de ziua Sf. Mare Mc. și Tămăduitor Pantelimon, la Biserica Șerban Vodă va avea loc de la 22.30 o slujbă de priveghere de toată noaptea.

SFÂNTUL MUCENIC EMILIAN DE LA DUROSTORUM

362 la Durostorum sosește un prefect nemilos, Capitolin, cu poruncă de la împărat de a cerceta dacă în cetate se află creștini. După ce intră în templu și aduce jertfă zeilor, Capitolin se întâlnește cu mai-marii cetății, care-l asigură că în Durostorum nu sunt următori ai lui Hristos. Bucurându-se de această veste, prefectul face ospăț mare.

În Durostorum se află însă Emilian, un soldat creștin din armata romană a Dunării care, în timp ce păgânii se desfătau, a intrat în capiștea idolească, având la sine un ciocan de fier, și a sfărâmat toți idolii și a răsturnat altarul. Văzând cele întâmplare, dregătorul s-a mâniat și a trimis slugile sale să îl caute pe cel ce a făcut acestea. Slujitorii prind un om nevinovat care venea de la câmp și întâmplător trecea pe lângă templul păgân. Crezând că el este făptașul, au început să-l bată și de îndată l-au luat să-l prezinte lui Capitolin. Dar soldatul Emilian a văzut toate acestea și a ieșit înaintea soldaților care îl aduceau pe

omul nevinovat și le-a spus că el a săvârșit fapta. În fața prefectului Capitolin, Emilian mărturisește curajos că el este creștin, fapt pentru care a fost bătut cumplit și apoi osândit la moarte prin foc. Emilian este dus în afara orașului, aproape de malul Dunării, unde soldații îl aruncă pe un rug aprins. Sfântul, stând în mijlocul văpăii, s-a însemnat cu semnul crucii, iar focul nu l-a atins pe el. Și rugându-se și mulțumind lui Dumnezeu, și-a dat sufletul în mâinile Sale.

Soția lui Capitolin, fiind creștină în taină, a rămas pe lângă locul acela și a dat trupul Sfântului Mucenic Emilian creștinilor din oraș care l-au îngropat în locul numit Gedina.

Sfintele moaște ale Sfântului Mucenic Emilian se află în Catedrala mitropolitană din Silistra (Bulgaria), iar la noi în țară, părțile din moaștele sale se găsesc la Galați, la Catedrala episcopală din Slobozia, și în Biserica „Nașterea Maicii Domnului” din cartierul Drumul Taberei din Capitală. ❖

Aflarea moaștelor Sfântului Serafim de Sarov

Moaștele Sfântului Serafim de Sarov au fost descoperite în ziua de 3 iulie 1903. În zilele ce au urmat a avut loc o mare procesiune la care au participat mai mult de 200 000 de persoane și familia regală a Rusiei. Sfântul a fost canonizat de Biserica Rusă în mod festiv la Sfânta Liturghie din 19 iulie 1903. La aceste zile de sărbătoare au luat parte și Împăratul Nicolae al II-lea și împărăteasa Alexandra Teodorovna, alături de ceilalți membri ai familiei imperiale, veniți la Sarov pentru cinstirea Sfântului Serafim.

Sfântul Serafim de Sarov se număra printre cei mai cunoscuți și mai îndrăgiți sfinți ai Bisericii Ortodoxe. În timpul vieții sale, mii de pelerini își îndreptau pașii către Mănăstirea Sarov pentru a-l întâlni. Sfântul Serafim a trecut la cele veșnice în 1833, iar șaptezeci de ani mai

târziu a fost canonizat de Biserica Ortodoxa Rusă. Pe 18 iulie 1903, aproximativ 300 000 de persoane au participat la mutarea sfintelor sale moaște în Catedrala Adormirea Maicii Domnului din Sarov. În acea noapte, în toate bisericile din Rusia a fost oficiată o slujbă de priveghere. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15 - 22 IULIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 18 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 19 iulie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Vineri 20 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfântul și Slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul - Utrenia, Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 21 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 22 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) - Utrenia, Sf. Liturghie

SFINȚII CUVIOȘI RAFAEL ȘI PARTENIE, DE LA AGAPIA VECHĂ

La 21 iulie sunt pomeniți Sfinții Cuvioși Rafael și Partenie, viețuitori în Mănăstirea Agapia Veche, în județul Neamț. Canonizarea lor a fost aprobată de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în martie 2008.

Sfântul Cuvios Rafael a fost cinstit ca sfânt încă din secolul al XVII-lea, iar Sfântul Partenie a avut o viață de sihastru, fiind un exemplu pentru viețuitorii „Mănăstirii lui Agapie”.

Sfântul Cuvios Rafael de la Agapia (secolele XVI-XVII)

Unul dintre cei mai cinstiți cuvioși români, care au strălucit pe pământul Moldovei în secolul al XVI-lea, este Sfântul Rafael de la Mănăstirea Agapia Veche. Fiind născut în ținutul Neamț și auzind de marele sihastru Eufrosin, a părăsit cele pământești și, urcându-se în munte, i s-a făcut ucenic. Deci, făcându-se călugăr prin mâinile lui, atât de mult a sporit Cuviosul Rafael în rugăciune și post, încât a ajuns pe dascălul său.

După mai mulți ani de viață pustnicească pe Muntele Scaunele, s-a coborât apoi în schitul întemeiat de Cuviosul Eufrosin. Aici, sporind și mai mult în dragostea lui Hristos, în privegheri de toată noaptea și în rugăciuni cu lacrimi, smerindu-se înaintea tuturor prin ascultare, s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul preoției și al facerii de minuni. Căci izgonea duhurile necurate, cunoștea gândurile oamenilor și vedea dinainte cele viitoare. Era încă neîntrecut dascăl al rugăciunii lui Iisus și părinte duhovnicesc al tuturor cuvioșilor sihaștri. Deci, săvârșind îngerește călătoria acestei vieți și lăsând în urmă mulți ucenici, și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Apoi, făcându-se unele minuni la mormântul său și încredințându-se părinții că l-a proslăvit Dumnezeu, i-au scos din sicriu trupul întreg și plin de bună mireasmă și l-au așezat în biserică, spre închinarea tuturor.

Auzind de aceasta marele mitropolit al Moldovei, Dosoftei, a venit cu tot clerul său și s-a închinat la moaștele Cuviosului Rafael de la Agapia. Iar în anul 1686, când a tipărit Viețile Sfinților la Iași, însuși a mărturisit despre el, zicând: „Dară tocmai și din rumâni mulți sunt (sfinți) care am văzut viața și traiul lor, dară nu s-au căutat, fără numai Daniil de la Voroneț și Rafael de la Agapia (și) am sărutat și sfințele (lor) moștii...”

Mai târziu, datorită vitregiei vremurilor, s-au îngropat moaștele Sfântului Rafael la un loc tănuț și nu s-au mai aflat până în ziua de astăzi.

Sfântul Partenie de la Agapia († 1660)

Acest cuvios vrednic de laudă era ucenic al marilor sihaștri din Muntele lui Agapie.

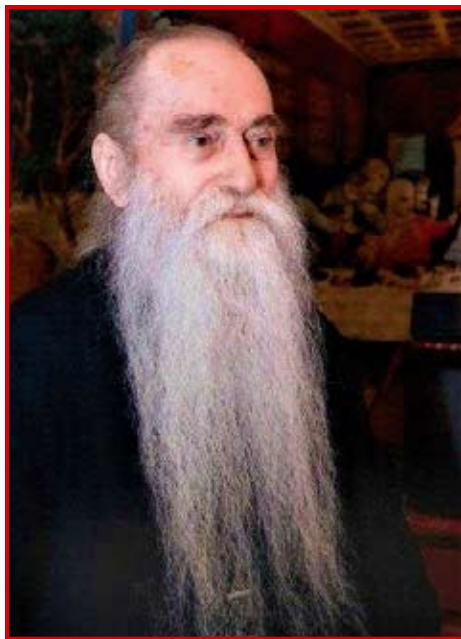
Luând din tinerețe jugul lui Hristos, s-a făcut călugăr în Mănăstirea Agapia Veche, la începutul secolului al XVII-lea. Apoi, deprinzând frica de Dumnezeu și rugăciunea cea din inimă, s-a retras la liniște în Muntele Scaunele.

Acolo, mult nevoindu-se cu postul și cu privegherea de toată noaptea și biruind cumplitele ispite ale vrăjmașului diavol, s-a învrednicit a primi de la Dumnezeu darul tămăduirii și al izgonirii duhurilor necurate.

Și nu puțini bolnavi de prin sate alergau la chilia lui și primeau mângâiere și sănătate. Apoi, Mănăstirea Agapia rămânând fără povățuitor, Cuviosul Partenie a primit darul preoției și a ajuns vestit egumen al sihaștrilor din obște. Astfel, pe toți îi păstora cu smerenie și cu înțelepciune, făcându-se pe sine pildă tuturor, atât celor din schit, cât și celor din pustie.

În anul 1660, Cuviosul Partenie de la Agapia s-a strămutat la cereștile lăcașuri, iar trupul său a fost îngropat în „Livada Părinților”. Mai târziu, cinstindu-se de părinți în ceata cuvioșilor și făcându-se unele minuni la mormântul său, moaștele lui s-au așezat în biserică spre închinare, pe care le-a sărutat și însuși Mitropolitul Dosoftei. Apoi, năvălind turcii peste Țara Moldovei, moaștele Cuviosului Partenie au fost ascunse în munte și au rămas acolo, neștiute de nimeni până în zilele noastre. (Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc) ❖

Arhim. Arsenie Papacioc, 7 ani de la chemarea la Domnul

Arhimandritul Arsenie Papacioc, unul dintre cei mai cunoscuți și iubiți duhovnici ai Ortodoxiei, s-a născut în 1914. S-a călugărit de tânăr, la Mănăstirea Sihăstria. A fost egumen la Mănăstirea Slatina, de unde a fost arestat și dus la Suceava. După ani de detenție, în 1976, a ajuns la Mănăstirea „Sfânta Maria” – Techirghiol, pe care a păstorit-o până în dimineața zilei de marți, 19 iulie 2011, când s-a mutat la Domnul.

❖ Femeia trebuie prețuită, să știți, pentru că mai întâi ne reprezintă o femeie în

Împărăția cerurilor: Maica Domnului. Te cutremuri, ți-e și frică să vorbești comparând-o pe ea cu oamenii.

❖ Noi chiar avem o rugăciune, când facem Vohodul: „Și fă, Doamne, să între cu noi și îngerii care Ți slujesc împreună cu noi!” Deci preotul are autoritate. Pentru că ei sunt acolo: o gloată de îngeri! E Hristos! Ce, te joci?! Deci, căutați să fiți pomeniți la Liturghie.

❖ Căutați să fiți pomeniți la Liturghie. Fie că vă cunoaște un preot sau vă cunoaște duhovnicul, fie că frățiile voastre dați Liturghie, dar să fiți pomeniți. Asta e totul.

❖ Liturghia nu e o lucrare omenească, dragii mei. Nici îngerească. E direct divină! Pentru că nu poți tu să transformi acolo. El este Cel ce este. Și dacă ar fi cu puțință să se deschidă cerurile și chiar tavanul Altarului, n-ai vedea în cer mai multă lumină și mai multă așezare cum este în Sfântul Altar, cu îngerii, căci Hristos este cu noi.

❖ Sensul adevărat al învățaturii creștine nu este să te gândești numai la mântuirea ta, ci să te gândești și la mântuirea altuia, cu orice preț: mântuind, mântuiește-te! Ne-a creat Dumnezeu nu numai pentru noi, ci pentru întreaga creație.

❖ Smerenia este arta de a sta la locul tău.

❖ Nimic nu m-a ajutat mai mult în viață ca suferința. Singură, suferința este suprema catedră de teologie. Sunt sigur că îngerii erau geloși pe noi pentru că ei nu au această suferință dincolo de firea noastră. ❖